TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

YALVARAN AĞAÇ

Yazan: **Cengiz Önder** - 31 Mart 2011

İlk bahar bütün güzelliğiyle kendisini göstermeye başladı. Bahçemde bulunan ağaçlardan ilk önce kızılcık sarıçiçeklerini açtı. Kayısı ağacının pembe çiçekleri henüz tomurcuk halinde, can eriğinin de aynı şekilde beyaz çiçekleri tomurcuk halinde, hava bir açsa hemen açacak…

Dün hava bulutlu olmasına rağmen yağmur yağmıyordu. Evimizin arkasındaki köy merasına baktım. Otlar yemyeşil, kuşlar sevinçle sağa sola uçuşup duruyorlardı. Sıcak bölgelerden yeni gelmiş bir leylek otlar üzerinde yemleniyordu. Çocuklarımızın her biri başka şehre gitmiş, ailemle birlikte, köydeki evimizde kalıyorduk.. .Yaşımız ilerlemiş, doğal ortamda, dünyanın sıkıntılarına bir miktar sırtımızı dönmüş, elimizden geldiğince mutlu yaşamaya çalışıyorduk…

Hanımla ikimiz de evde yalnız oturmaktan sıkılmıştık, ” Hanım gel, yürüyüş yapalım. ” dedim. Öylen ezanı henüz okunmuştu… Biraz sonra, ailemle köyün merasından, tarlalara doğru yürüyorduk. Meranın tahminen on dönüm bir bölümünde büklükler vardı… Dikenlerle kaplı büklükler içerisinde; dişbudak, karağaç, çördük, erik, kızılcık… gibi ağaçlar, dikenler arasından sanki: ” Bizi bu dikenlerden, yabani otlardan kurtarın” dercesine bakıyorlardı… Yanımda bulunan aileme göstererek : ” Bak hanım, bu ağaçları sarmış olan sarmaşık, diken, yabani otlar temizlense ne güzel büyürler, köyümüzün, çevredeki insanların belki de en güzel doğal parkı olur,” dedim.

Biraz daha yürüdük, büklükleri geçtik, meranın bir köşesinde etrafı dikenlerle sarılı tek bir dişbudak fidanı, sanki yalvarır gibi bize bakıyordu… Dişbudak ağacının çevresini sarmış olan dikenlerin bazı yerlerinde kömür ve küller gözüküyordu. Kim bilir bu dikenleri kaç kez yakmışlar, buna rağmen yeşil dikenler tam olarak yanmamış, zayıf ve cılız, zavallı dişbudak fidanı hayatta kalmıştı. Şimdi mevsim ilkbahar, yakında yaprağını açacak, çevresindeki diken ve yabani otlar temizlense, belki de hemen boy atacak, köyümüzün en güzel ağaçlarından biri olacak…

Ailem ve ben ağacın çevresini iyice inceledik, ikimiz de bu dikenleri kesecek güçte değildik… Hüzünle baktık, köyümüzün henüz yavru ağacına, taze fidanına…

Tarlalarda buğdaylar henüz yeşermiş, Köyün üzerinde bulunan Boğalı Dağlarında ağaçlar turuncu bir renge bürünmüş, bulutlu havada ara sıra, bulutlar arasından süzülen güneş, ormanlık yamaçlarda yeşil, turuncu, mor… renkler oluşturuyordu.. .Doğa o kadar güzeldi ki, ailemle birlikte, kırlarda gezinmenin verdiği mutluluğu, huzuru yüreğimizde taşıyorduk… Ama, yüreğimizde bir hüzün vardı.. .Çevresi dikenlerle sarılmış dişbudak fidanı; hücreye konulmuş, masum bir çocuk gibi gözümüzün önünden gitmiyordu. Sanki bu ağaç bize yalvarıyordu: ” Ne olur beni bu asalak dikenlerden, ayrıklardan… bir de doğanın değerini bilmeyen insanların yaktığı ateşlerden koruyun, ” diye…

Yorum Ekle

Cengiz Önder